

Publicerad 2020-10-04 22:01 av Segelvind

Medan tiden går - en kärleksvisa

Inledning

En kärleksvisa för de som möttes över gränser i sjöarnas och skogens gränslösa land.

Ett par ord för de som förälskade sig i en främling och fann ett hem i främmande land.

Ord till dem som aldrig skrev – ord från svunnen tid som sedan länge runnit förbi.

Tid och rum är vår samexistens – för lyssna, lyssna till forsen, deras levnad strömmar än, likt far och mor i dig.

Jag förälskade mig i dig och den plats som var du.

KÄRLEKSVISA

Blekt av solens glans, långt bort i

Ingenstans finns bara gran och strand

Något sobert vilar över detta Frödingland

Stillhet bryts vid forsens rand

Ett dunkande tidevarv

Stolt och stark härdad vid sin svarv

Far till son, strävan går i arv

Bland höga hus finns stadens brus

Leva vind för våg i sus och dus

Jag så vilse i stadens ljus

En längtan bort och ut!

Du såg mig ensam gå, ett fjärran väsen

Du ett funnet sagoväsen

Jag föll där och då, förlorad i det blå

Låt oss bara gå

Genom vidunderliga vidder flöt sjö och älv förbi

Låt tiden evig bli

I en simpel bil

En saga -bara vi

Jag sa kör! låt oss leva tills vi dör

Bakom oss, lämnad ensamhet

En färd mot tvåsamhet

Du en drog likt eter

Döva lust till sånger av Peter

Tillsammans ska vi finna skogens stjärna
Där någonstans under bergens kärna
Djupt inne bland skog och mark
”kör min älskling” sjunger LeMarc
Likt sången vill jag se vart alla vägar tar slut

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Segelvind med Poeter.se id #186775 innehar upphovsrätten